

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. augusztus 19.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

HÁLAÁLDOZAT

Alapige: Lukács 7,36-50

Egy farizeus arra kérte Jézust, hogy egyék vele. Be is ment a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudta, hogy asztalhoz telepedett a farizeus házában, kenetet hozott egy alabástrom tartóban. Megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkenete kenettel.

Amikor pedig látta ezt az a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér, bűnös.

Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: „Simon, van valami mondánivalóm neked.” Ő pedig így szólt: „Mester, mondd!” erre ezt mondta Jézus: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?” Simon így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.” Ő pedig ezt mondta neki: „Helyesen ítéltél” — és az asszony felé fordulva így beszélt tovább Simonhoz: „Látod, ezt az asszonyt? Bejöttem a házába: vizet a lábamra nem adott, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg. Te nem csókolnál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat. Te nem kentél meg olajjal a fejemet, ő pedig kenettel kente meg a lábamat. Ezért azt mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret. Az asszonynak pedig ezt mondta: „Megbocsáttattak a te bűneid.”

Az asztalnál ülők erre kezdtek kérdezgetni egymás között: „Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?” Ő pedig így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Imádkozzunk!

Istenünk, hálásan köszönjük ezt a csendes vasárnap estét. Kérünk, teremts bennünk is olyan csendet, amelyikben képesek vagyunk meghallani a te halk és szelíd szavadat.

HÁLAÁLDOZAT

Köszönjük, hogy te nem kezdesz versenyt kiabálni a világ hangforrásaival, de köszönjük, hogy minden szavad igaz, és a te igéd, amivel világot teremtettél, elég erős arra is, hogy újjáteremtsen minket.

Könyörgünk hozzád, Atyánk, a te gondviselő szeretetedben bízva, hogy adj esőt a kiszáradt földekre, és a mindennapi kenyerünket ilyen módon is add meg, akkor is, ha nem érdemlünk tőled semmi jót.

Kérünk, ajándékozz meg most a te igéddel is. Köszönjük, hogy te magad hasonlítod a te igéd esőhöz, ami fentről jön, megtermékenyíti a földet, és gyümölcsözővé teszi.

Őrizz meg minket meddő gondolatoktól és meddő élettől. Tedd az életünket gyümölcsstermvé, amiről szedhetnek mások is olyan értékeket, ami meg gazdagítja őket.

Ezért szeretnék most megismételni az előbb énekben elmondott kérésünket: Siess belénk új szíveket adni, Szentlelkeddel lelkünk megújítani, tiszta hittel megajándékozni. Aztán hadd majd örökké szent színedet látni.

Ámen.

Igehirdetés

Az egyik egyházi lapunkban olvastam egy cikket. A cikkíró arról elmélkedik, hogy minden szombat este beállítja az ébresztőóráját, hogy vasárnap el tudjon menni templomba. Előfordul azonban, hogy lenyomja a vekkert és tovább alszik. Ilyenkor utólag bűntudata támad. Egyszer rájött arra, hogy nem kell gyötörnie magát, hiszen meg van írva a Bibliában, hogy Isten szeret és Isten biztosan nem haragszik azért, hogy nem mindig hozza meg azt az áldozatot, hogy templomba menjen.

Két szemlélet kerül itt egymás mellé, és mind a kettő messze távol áll attól, amire minket Isten a Szentírásban tanít.

Az egyik szemlélet lényege, hogy a templomba járás kötelesség. Egy jó válaszos ember teljesíti a kötelességét. Ha nem, akkor bűntudata lesz.

A másik torz szemlélet pedig a kegyelem teljes félreértése, mert elkezdi vizsgáztatni magát azzal, hogy nem kell nekünk teljesítenünk semmit, hiszen meg van írva, hogy Isten szeret, és hátha nem haragszik azért, hogy nem hozunk olyan áldozatot, hogy elmenjünk a templomba.

A templomlátogatás tehát áldozat, amit vagy meghoz valaki, vagy nem, aztán utána vagy lesz lelkiismeret-furdalása, vagy elaltatja a lelkiismeretét.

Nézzük meg, mit tanít erről a fontos és alapvető kérdéstről Isten igéje.

Mindkét szemléletnek az az alaphibája, hogy személytelen. Az illető templomba akar menni, egy helyen megemlíti ugyan, hogy azért jár oda, hogy esetleg valami útravalót kap a következő héthez. De a templomba menetel áldozat. Fel kell kelni vasárnap is, fel kell öltözni, eltelik az egész délelőtt, és kérdés, hogy megéri-e, mert lehet, hogy valami fontosabb dolga támadna az embernek, és akkor azt részesíti előnyben. Például: mindenki megértheti, hogy egy átdolgozott hét után vasárnap szeretne egy kicsit többet aludni, és ezért ott-hon marad.

Mit tanít nekünk ezzel szemben a Biblia? Azt, hogy aki Isten gyermekévé lett, az úgy készül istentiszteletre, hogy mennyei Atyjával akar találkozni, mégpedig ezúttal a testvéreivel együtt egy nagyobb közösségben, és az ő mennyei Atyja mindig ajándékot készít. Valami újabb meglepetés van most kilátásban. Ezért eszébe sem jut, hogy kényelmi okok miatt ne menjen el erre a találkozóra. Senki nem kényszeríti, semmi anyagi előny nem fűződik hozzá. Olyan belső indítása van, ami miatt természetes ez.

Vagy egy másik bibliai képpel élve: valaki készül a szerelmesével találkozni. Jézus használta a vőlegény-menyasszony képet. És ha a szerelmesével akar találkozni vasárnap, már szombat este kikészíti azt a ruhát, amit ő is kedvel, és abban akar megjelenni. Ez nem áldozat a számára, hogy oda el kell menni, alig várja, hogy találkozzék azzal, akit szeret, hogy együtt legyenek, hogy beszélgessen. Nem akar kapni tőle semmit, az az ajándék, hogy vele találkozik. Ő maga az ajándék. És ez az ajándékozás ráadásul kölcsönös is. Egyáltalán nem áldozat ez. Akit szeretek, azzal nagyon jó együtt lenni.

Ha valaki egy ilyen egészen egyszerű, hétköznapi kérdésen gondolkozik el, akkor pontosan felmérheti: hol tart ő lelkileg? Ki neki Isten, egyáltalán van-e már működő, valóságos lelki közössége az élő Istennel. És Isten, és a vele való közösség nélkülözhetetlen-e a számára, vagy csak dísz, amit néha odatűz a kalap mellé, de nem a dísz a fontos, hanem a kalap, aztán egy-egy alkalmi találkozásra előveszi, de anélkül is jól megvan tulajdonképpen.

Még egy kicsit időzve annál, hogy templomba menetel — mindig ezt a kifejezést használja — és istentisztelet: a Biblia tanítása szerint az nem kötelesség, az egy óriási nagy lehetőség, ahol Isten gyermeke a testvéreivel együtt magasztalja a Mindenhatót, ahol megvallhatjuk, hogy imádjuk Őt, ahol valamilyen formában kifejezésre juttatjuk, hogy szeretjük Őt. Ahova azzal a vággyal megyünk mindig: mit mond nekünk, mert ez is a legnagyobb kiváltságok közé tartozik, hogy szóba áll velünk, hogy személyes szava van hozzánk, sőt attól függ, hogy utána hogyan folytatódik az élet. Ez nem esetleges valami útravalót hátha kapok, hanem egészen bizonyos, hogy kapok nemcsak útvalót egy hétre vagy néhány napra, hanem az *életemet gazdagítja* meg. Az ilyen ember bizonyos abban, hogy e nélkül a közösség nélkül, Isten nélkül nem élet az élet. Ezért mindennap keresi őt, mindennap találkozik vele, nemcsak vasárnap a templomban. Az csupán kiemelt minősített alkalom.

És akkor már nem áldozat a templomba menetel? Dehogynem! Akkor is fel kell kelni, elmegy az idő vele, azalatt semmi mást nem tud tenni az ember. No de nem is akar azalatt és ahelyett semmi mást tenni. Mindaz, amit utána tenni fog, attól függ, hogy ott mit hall az ő Atyjától, és mit kap majd tőle.

Aki Istent ismeri, aki vele már közösségben van, az mindezt egészen másként látja, és nem áldozatként éli meg ezeket a dolgokat, hanem a szíve indítja rá. Nem szívességet tesz Istennek, és nem kötelességet teljesít, hanem egy szeretet-kapcsolatot mélyít, ápol — és mondjuk ki bátran: élvez. Élvezi, hogy Isten egy ilyen kis nyomorultat gyermekévé fogadott, dédelget, kész vezetni, ta-

nácsolni, irányítani, védeni, és gazdagon megajándékozni, hogy aztán mi is ajándékozhatunk másokat.

Éppen ez a különbség a vallásos ember kötelességteljesítése és az Istennel valóságos lelki közösségben élő hívő ember magatartása között. Vagyis: a szeretet. Az előbbi nem ismeri Istent, az egy teljesen torz, hamis Isten-kép, amiről eddig beszéltünk az említettek alapján. Nem ismeri Istent, mert még nem kapta meg Istentől azt, ami minden ember szívében az Isten iránti mérhetetlen szeretetet, hálát és tiszteletet ébreszt: a bűnei bocsánatát. Lehet, hogy azért nem kapta meg, mert még nem is ismeri, hogy mire lehetne és kellene bocsánatot kérnie és kapnia.

Elmegyek a templomba és azzal talán jobb ember leszek, vagy Isten előtt jó pontokat szerzek. És mivel Isten szeret, talán nem haragszik meg, hogy ha nem teszem meg ezt a szívességet neki. — Minden szava hamis ennek a két mondatnak, hogyha a Biblia mérlegére tesszük. Mert meg van írva, hogy Isten engem szeret. A kérdés csak az: én szeretem-e Őt. Ez az, ami hiányzik ebből a torz szemléletből. Márpedig Jézus szerint ez az első és nagy parancsolat: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, és minden erődből!” (Mk 12,30).

De mit jelent Istent szeretni? Nem véletlen, hogy Jézus a feltámadása után Pétertől semmi mást nem kérdezett és Péternek semmi mást nem mondott, pedig lett volna mit tisztázni, lehetett volna mit „megbeszélni” — amit mi egy-egy nagy bukás után szoktunk. Jézus tudta, hogy nincs mit tisztázni, mert Péter megbánta a tagadását. Ő megbocsátotta, erről többet nem kell beszélni. De a jövőről kell beszélni. Egyetlen kérdése volt Jézusnak, de azt háromszor feltette: „Szeretsz-e engem?” És Péternek erre háromszor kellett válaszolnia, és utána újította meg a küldetését. Akkor mondta Jézus: „Legeltesd az én bárányaimat.” (Jn 21,17).

Nem véletlen, hogy a Jelenések könyve szerint a küzdő gyülekezetek egyikétől is csak azt kérdezte Jézus, hogy szeretik-e még Őt? És azt vetette a szemükre, miután sok mindenért megdicsérte őket, hogy az első szeretetet elhagyad. Térj meg azért, és az előbbi cselekedeteket cselekedd. (Jel 2,4-5).

Mi az az első szeretet? Amikor csak a *szeretett személy a fontos, és semmi más*. Nem az, hogy mit kapok tőle, meg nem a vele kapcsolatos ügyek, hanem Ő maga, az Ő személye. Jézus ezt hiányolja annak a gyülekezetnek az életéből, és azt mondja: térjenek meg, és Ő legyen mindennél fontosabb.

A János evangéliumában egy helyen *definitívé* megmondja Jézus, mit jelent Őt szeretni: „Aki ismeri és megőrzi az én parancsaimat, az szeret engem. Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” Ez már nem személytelen elmélkedés. Itt már két élő személy közti szoros lelki kapcsolatról van szó. Sőt nemcsak lelki közösségről, hanem lelki egységről. Az ilyen ember már szenvedélyesen tanulmányozza Jézus parancsait, mert azokat meg akarja ismerni és meg akarja tartani. Az ilyen embernek a szíve teljesen nyitva van az Úr Jézus előtt, s átéli, hogy Jézus szíve is nyitva van előtte, mert ezt ígéri: „kijelentem magamat annak.”

Erre a közösségre akar Ő elsegíteni mindnyájunkat abból a magányból, bizonytalanságból, bűntudatból, amit ez a cikk is említ, mert ez a vele való közösség maga az üdvösség.

Ez a vallásos szemlélet, ami tükröződik ebben a cikkben, meg sajnós, nagyon sok ember fejében ez él, hasonlít ahhoz, amikor egy házasságból már kiveszett a szeretet, de korrekt módon együtt maradnak. Soha nincs egy hangos szó, mindenki éli a maga életét békés egymás mellett élésben. A fizetésből valamennyit beadnak a közösbe, a többivel ki-ki önállóan gazdálkodik. A feladatokat teljes békességben megbeszélik, elosztják, mindenki teljesíti a kötelességét, és tartják magukat az előírásokhoz. De egy ilyen helyen lelkileg meg lehet fagyni.

Ezzel szemben, ahol szeretet van, ott például ilyenek történnek: ott is elosztják a feladatokat, ott is meg kell beszélni, hogy ma ki hozza haza a gyerekeket az óvodából, iskolából. De ha történetesen egy nap úgy esik, hogy előbb hazaér a férfi, mint ahogy gondolta, egyszerre érnek a lakásajtóhoz a feleségével, és a felesége már indulna az óvodába meg iskolába, mert aznap ő a soros, akkor a férje megcsókolja, kiveszi kezéből a szatyrot, és azt mondja: maradj itt-hon, vegyél papucsot, fújd ki magad egy kicsit. Hallgass szép zenét. Én megyek értük. Aztán mikor megérkezik a „csapat” vidáman és hancúrozva, akkor körülnéz, hogy mit segíthetne még, ami nem az ő dolga.

És ez nem áldozat? Dehogynem! Ő is otthon maradhatott volna, az asszony volt ma a soros. Hallgathatott volna szép zenét, átnézhetne volna addig az újságokat. Akkor miért csinálta? Mert szereti. És ez elég? Ez elég. Csak ez elég!

Isten ezzel a szeretettel hajolt közel hozzánk Jézusban, és akinek vele igazi közössége van, annak a szívébe beleárad ez a szeretet (Róm 5,5). Isten beleönti az Ő szeretetét, nem a mienket fokozza fel, az Ő szeretetét az újjászületett ember szívébe. Ez az, amiről fogalma sincs annak, aki latolgatja, hogy menjek, ne menjek, megéri, nem éri meg, lenyomjam a vekkert, vagy feltápászkodjam... Ez a szeretet ezt kizárja, és ez a szeretet az ilyen emberen átfolyik.

Térjünk most a felolvasott ígére, ami arról szól, hogy egy tekintélyes farizeus egyszer meghívta farizeus társait és meghívta Jézust is egy vacsorára. Jézus elfogadta a meghívást. Abban az időben nem széken ültek magas asztalnál, hanem igen alacsony asztal volt csak, és ahhoz lefeküdtek úgy, hogy a balkönyökre támaszkodtak, az asztal tengelyére merőlegesen voltak az emberek, a jobb kezükkel ettek. Csupa derék, vallásos ember van ott.

Egyszer bejön egy közismerten bűnös asszony. Zavartan körülnéz, megpillantja Jézust, leguggol a lábához, egy kis szelencének eltöri a nyakát, pillanatok alatt finom illat tölti be a környéket, és azt a drága kenetet, amiről olvastunk, Jézus lábára tölti. Aki tehette, élete során összegyűjtött egy kis edényre való ilyen illatos kenetet a temetésére, mint ahogy ma szokták a mi kedves öregjeink, hogy valamennyit félretesznek a nyugdíjból, hogy a temetést ne a gyerekeknek, unokáknak kelljen fizetni. Ez drága kenet volt, ebből a legkedvesebb vendég fogadásakor, de akkor is csak ritkán, egy cseppet szoktak vagy a hajára vagy a szakállára csöppenteni, és annak az illata is betöltötte a helyiséget.

No de ilyet senki nem csinált volna: összetörni az edényt, és az egészséget valakinek a lábára tölteni. A farizeus fel is háborodik, de csak magában. Jézus azonban mindenkinek a gondolatát is ismeri, nem kell mondani. Ezért feltesz neki kedvesen egy kérdést: valaki kölcsön adott az egyiknek ötszázat, a másiknak ötvenet. Egyik sem tudta megadni. Ő elengedte mindkettőjüknek. Melyik fogja jobban szeretni? Óvatos Simon farizeus, azt mondja: úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el. Jézus mondja: így van. Akinek többet engedett el, jobban szereti, akinek kevesebbet, az is szereti, de az nem is tudja annyira szeretni, mert nem annyit engedett el neki.

Jézus akkor rátér a tárgyra és elmondja: te az elképzelhető minimumot adtad meg nekem. Szokás volt a vendégek lábát megmosni, mert legtöbbször mezítláb vagy mezítlábas szandálban érkeztek. Ha nagyon megtisztelték, akkor egy csepp olajat, ha nem is a drágából, ami a temetésre van félretéve. A nagyon tisztelt, tekintélyes vendéget a homlokán megcsókolták. Azt mondja Jézus: ez mind elmaradt. Most nem érted, hogy ez az asszony, aki ide bejött, nem vízzel mossa meg a lábamat, hanem kincset érő drága kenetet tesz rá. Magát megalázva a hajával törli meg. Képes megcsókolni a lábamat. Te a minimumot adtad, ő pedig mindenét odaadta, amije volt. Mit gondolsz, miért? Neki nagyon sok bűne bocsáttatott meg. Neked meg? Semmi. Neked nincs. Azt gondold, hogy nincs. Még nem látod azt, ami van. Te még nem jöttél bünt vallani és bocsánatot kérni, ennek pedig minden bűne megbocsáttatott.

Erre a farizeusok elkezdenek sugdolózni: ki ez? hogy képes ilyet mondani, hogy megbocsáttattak a bűneid?. Nem ismerték fel Jézusban azt, aki Ő valójában volt.

Azt mondja itt Jézus: az iránta való szeretet mértéke a felismert és megvallott bűnök mértékétől függ. Akinek több bocsáttatott meg, jobban szeret. Akinek kevesebb, kevésbé. Akinek semmi, az nem szereti Őt. Vagyis annak semmi köze nincs hozzá.

Sajnos sok olyan derék vallásos ember él, akinek semmi köze nincs Jézus-hoz. Nem szokott vele beszélgetni, nem tőle kér mindenekelőtt tanácsot, nem Őreá bízta gyerekei jövőjét, nem benne reménykedik, amikor népünk nyomorúságos helyzetére gondol... Hiányzik az életéből az élő és cselekvő Jézus, aki pedig őhelyette is elszenvedte az ő bűneinek a büntetését a kereszten. És lehet, hogy ezt már hallotta is sokszor, de eddig ez nem érintette meg őt. Még nem törte össze a szívét. Még nem kiáltott fel úgy, mint Dávid, amikor felismerte a bűnét: „Isten, légy irgalmas nekem! Vétkeztem az Úr ellen.” Az ilyen ember nem tapasztalja meg azt az örömet sem, ami ezzel a szabadítással jár.

Ez az asszony nem kötelességet teljesített, hanem nagy áldozatot hozott úgy, hogy észre sem vette. Áldozat volt, de a hála indította erre. Jézus részéről a mérhetetlen kegyelem, az ő részéről a mások számára felfoghatatlan és érthetetlen hála és tisztelet.

Van a Bibliában egy ehhez hasonló történet. Lázár feltámasztása után ott is van egy hálaadó családi vacsora, amire Jézust meghívják, és Mária, Lázár testvére, ugyanezt csinálja. Előhozza a szelencét, eltöri, és Jézus fejére keni azt

hálájának jelképeként. Ott jelen vannak a tanítványok is. Júdás, a nagy pénzember elkezd számolni: minimum egy ember egész évi jövedelmét éri, amit ez elpocsékol. Ez nem normális. El kellett volna adni — mondja.

És ha az ember elolvassa újra és újra a történetet, akkor azt kérdezi: mit kellett volna eladni? Máriának a szívét, a Jézusban felismert Isten iránti hódolatát, tiszteletét, szeretetét? Az nem árucikk, azt nem lehet adni-venni. Azt nem lehet megfizetni. Abban az egész ember benne volt. A *lényét* adta Jézusnak. Az is, aki a farizeusnál a lábát megkente, meg Lázár testvére is. Mindent oda akart adni. Miért? Mert mindent megkapott tőle először. Az az asszony a bűnei bocsánatát, új kezdést az életének, tiszta lappal indulhatott. Mária pedig visszakapta a fivérét, aki nagyon hiányzott neki. Előbb kaptak meg Jézustól mindent, ezért egészen természetesen önmagukat szeretnék odaadni neki.

Ezt az ilyen farizeus-félék nem értik, akármilyen derék, vallásos emberek is. Annak könnyű odaadni mindent, aki megértette és átélte, hogy Jézus az életét adta értünk. És nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki az életét adja az ő barátaiért. És aki ezt elfogadta, amit Jézus és a vele való közösség jelent, az el tudja mondani nagyképűség nélkül, amit Pá apostol mondott az efézusi véneknek tőlük búcsúzva. Óvták, hogy ne menjen Jeruzsálembe, mert baja eshet Jézus miatt. Azt mondja: Én semmivel sem gondolok, az én életem sem drága nékem csak hogy elvégezzem az én futásomat, és azt a szolgálatot, amit az én megváltó uram, Jézus, bízott rám. Fontosabb a vele való közösség, a neki való engedelmesség, szolgálat, mint az életem. Ez egészen természetes lesz annak, aki azt átéli, hogy Jézus mit adott értünk.

Ebből a szempontból az Úr Jézus három csoportba osztja az embereket. Van egy másik történet, amiből ez kiderül. Ha a templomlátogatás kérdésénél maradunk: vannak emberek, akiknek eszükbe sem jut, hogy vasárnap templomba menjenek. Vannak emberek, akiknek eszükbe jut, lehet, hogy szombaton be is állítják az ébresztőt, aztán vagy elmennek, vagy nem. És vannak emberek, akik egész héten együtt élnek az ő megváltó urukkal, Krisztussal. Őt keresik vasárnap az istentiszteleten, meg a testvérek közösségét, és onnan kapnak új erőt ehhez az együttéléshez.

Jézus azt mondja: az előzőek távol vannak az Isten országától. A középsőknek azt mondja: nem messze vagy az Isten országától. A harmadik csoportnak azt mondja: benne vagytok az Isten országában. Itt az a veszélyes állapot, amikor valaki nem messze van, mert ugyanúgy kívül van, mint aki messze van, akit ő sokszor megvet, mint ezek a farizeusok is, akik a hitetlenekről keményen vélekedtek, pedig ők ugyanúgy kívül voltak az Isten országán, az Isten királyi uralmán. Az „ország” azt jelenti, hogy aki magára veszi az Isten királyi uralmát, és neki engedelmeskedik. De minket ebbe a harmadik állapotba hívogat a mi Urunk.

Ma este szeretném megismételni ezt a sokszor hallott lehetőséget, hogy be lehet lépni. Abból az állapotból, hogy nem messze vagy, el lehet jutni oda, hogy benne vagy. És átéli az ember ezt az Istennel való szoros közösséget már itt, ami az örökkévalóságban majd csak kiteljesedik. Akinek sok bűne bocsáttatott meg,

HÁLAÁLDOZAT

nagyon szeret. Akinek kevesebb, kevésbé. Akinek semmi, annak nincs szeretetkapcsolata Jézussal.

Azt kérdezi ez az ige: neked mennyi bocsáttatott meg?

Van egy szép lelki ének, amelyik szinte ennek az asszonynak az élményét fogalmazza meg, aki itt Jézus lábát megkenté. Így hangzik egyik verse:

Tisztátlan nép tisztátlan fia
Szentté tétetett, ó mily szent csoda!
És most, Jézusom, lábadhoz teszem
Én is mit szíved megszerzett nekem.
Egész élttem hálaáldozat,
Szolgálat legyen: neked hódolat.
Dicsőséged látható legyen,
Meglásd önmagad szívem tükrében.

Amikor fölragyog egy magunkfajta egyszerű hívő életén Isten dicsősége. De ezt megelőzi a bűnvallás, a bocsánat elnyerése. És felszabadul az ember arra, hogy egész élete hálaáldozat. És akkor semmi sem drága, amit Jézusért és Jézusnak adunk, akár úgy, hogy az övéinek, másoknak szolgálunk.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, dicsőítünk azért, amit tettél érettünk, és amit te szereztél vissza a számunkra.

Bocsásd meg, hogy oly sokszor sok minden másért törjük magunkat, és amit te ajándékként kínálsz: vagy nem akarjuk elhinni, hogy arra van leginkább szükségünk, vagy halogatjuk az elfogadását is. Bocsásd meg ezt a szörnyű sötétiséget, amikor úgy gondoljuk, mi teszünk szívességet neked azzal, hogy figyelünk rád, hogy elfogadjuk, amit kínálsz, és követjük tanácsodat.

Segíts a te világosságodba kerülnünk, Urunk. Hadd lássunk meg téged annak, aki valójában vagy, hadd tudjunk mi is a lábadhoz borulnunk, és tekintsük nagy-nagy kiváltságnak azt, hogy hódolhatunk neked, kérdezhetünk téged, imádkozhatunk téged, követhetünk téged és szolgálhatunk neked.

Segíts ezt elkezdenünk, vagy ebben megújulnunk. Szeretnénk az első szeretet tüzeit megtapasztalni, vagy ahhoz visszatérni.

Köszönjük, hogy minden gondunkat tereád vethetjük. Hozzád könyörgünk szeretteinkért, a gyülekezet jövőjéért. Néked adunk hálát az elmúlt két hét gazdag áldásaiért, és kérünk, hogy az a sok ige, ami elhangzott ezeken a heteken, hadd teremjen sok gyümölcsöt mindnyájunk életében a te dicsőségedre és mások javára.

Ámen.